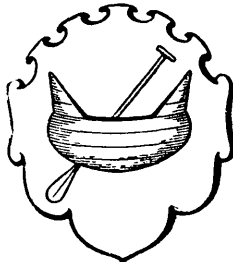

DZIENNIK

ZARZĄDU

M. ŁODZI

Redakcja i Administracja
Pl. Wolności 14, parter, tel. 128-00.
Administ. czynna od g. 9—12 w p.
Redakcja od godz. 2—3 po poł.

Ceny ogłoszeń: Zwyczajne: 1 kolumna — zł. 100.—; 1/2 kolumny — zł. 50.—; 1/4 kol. — zł. 25; 1/8 kol. — zł. 15. Drobne po 10 gr. za 1 wyraz najmieszce ogłoszenie zł. 1.—

Prenumerata: Miesięcznie zł. 1.—

Gena egzemplarza zł. 0.30

Nr. 30 A (563)

Łódź, dnia 30 lipca 1930 r.

Rok XII

NUMER SPECJALNY,

zawierający

**Przepisy o zaopatrzeniu emerytalnem
pracowników Zarządu m. Łodzi i ich rodzin.**

(Uchwała Rady Miejskiej Nr. II
z dnia 24 czerwca 1930 roku)

Przepisy

o zaopatrzeniu emerytalnem pracowników Zarządu m. Łodzi i ich rodzin.

§ 1.

Przepisy niniejsze mają na celu zapewnienie uposażenia emerytalnego pracownikom miejskim, jako też zaopatrzenia emerytalnego ich rodzinom.

Pracownikiem miejskim jest w rozumieniu niniejszych przepisów urzędnik i niższy funkcjonariusz miejski, który został mianowany na stanowisko, przewidziane w statucie etatów stanowisk służbowych dla pracowników Zarządu m. Łodzi, jako też płatny członek Magistratu, którego praca w Zarządzie m. Łodzi stanowi główne zajęcie, a otrzymywane uposażenie z funduszków miejskich — główne źródło utrzymania.

Przepisy niniejsze nie mają zastosowania do pracowników, zatrudnionych w przedsiębiorstwach miejskich, pracowników pozaetatowych, pracowników, odbywających służbę przygotowawczą, tudzież pracowników, zaangażowanych na podstawie odrębnych indywidualnych bądź zbiorowych umów.

§ 2.

Prawo do uposażenia emerytalnego nabywa pracownik miejski po dziesięcioletniej pracy, zaliczonej do wysługi emerytalnej, o ile z powodów, podanych w niniejszych przepisach, przechodzi w stan spoczynku lub zostaje ze służby zwolniony.

Wyjątkowo nabywa pracownik miejski prawo do uposażenia emerytalnego:

- 1) po 5 latach pracy, zaliczonej do wysługi emerytalnej z powodu trwałej niezdolności do wykonywania zawodu, spowodowanej kalectwem lub chorobą nabytą bez własnej winy, po wstąpieniu na służbę;
- 2) bez względu na liczbę lat pracy, zaliczonej do wysługi emerytalnej wskutek trwałej niezdolności do służby z powodu:
 - a) nieszczęśliwego wypadku, wynikłego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych,
 - b) choroby zakaźnej, nabytej wskutek pełnienia obowiązków służbowych,
 - c) działań wojennych w miejscu służbowego pobytu,
 - d) chorób zakaźnych, panujących epidemicznie w miejscu służbowego pobytu względnie w wojsku.

§ 3.

Przeniesienie w stan spoczynku (na emeryturę) pracownika miejskiego następuje na jego prośbę w wypadkach, gdy:

- 1) stał się on trwale niezdolny do wykonywania zawodu,
- 2) przekroczył 55 rok życia,
- 3) bez względu na wiek, jeżeli uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego (100%).

§ 4

Przeniesienie w stan spoczynku (na emeryturę) pracownika miejskiego z urzędu następuje:

- 1) jeżeli z powodu ułomności cielesnej albo z powodu upadku sił fizycznych lub umysłowych stał się trwale niezdolnym do wykonywania zawodu,
- 2) gdy z powodu choroby dłużej niż przez 9 miesięcy nieprzerwanie nie pełnił służby,
- 3) w razie rozwiązania stosunku służbowego przez Magistrat bez prośby pracownika miejskiego i bez udowodnionej sądowo lub dyscyplinarnie winy jego, powodującej w myśl obowiązujących przepisów zwolnienie ze służby i pozbawienie praw do uposażenia emerytalnego.

Magistrat może przenieść pracownika na emeryturę bez jego prośby, gdy ten, bez względu na wiek, uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego (100%).

W wypadkach przewidzianych w punktach 1 i 2 niniejszego paragrafu, Magistrat zawiadamia na piśmie o zamierzonym przeniesieniu pracownika miejskiego na emeryturę z podaniem powodów i z uwagą, że w ciągu 14 dni wolno mu wnieść sprzeciw, który będzie rozpatrzony przez Magistrat przed powzięciem ostatecznej decyzji.

§ 5.

O trwałej niezdolności pracownika miejskiego do wykonywania zawodu orzeka lekarz miejski, przyczem za niezdolnego do wykonywania swego zawodu uważa się pracownika, którego zdolność do wykonywania zawodu wskutek ułomności cielesnej lub umysłowej względnie wskutek upadku sił fizycznych lub umysłowych obniżyła się poniżej 50% zdolności osób, zdrowych fizycznie i umysłowo o podobnym uzdolnieniu zawodowym.

Od orzeczenia lekarza miejskiego przysługuje pracownikowi miejskiemu prawo odwołania się do komisji lekarskiej, złożonej z 3 lekarzy, z których jednego powołuje Magistrat, drugiego pracownicy miejscy, a trzeciego — superarbitra — ci dwaj lekarze.

Koszta, związane z urzędowaniem Komisji Lekarskiej, pokrywa Magistrat.

Orzeczenia Komisji Lekarskiej są ostateczne.

Szczegółowe przepisy o sposobie wyboru, o sposobie urzędowania i o kosztach urzędowania Komisji Lekarskiej uchwalą Magistrat.

§ 6.

Uposażenie emerytalne wynosi do 10 lat pracy włącznie zaliczonej do wysługi emerytalnej, 40% i wzrasta za każdy następny rok służby o 3%, jeżeli chodzi o pracowników, oraz o 4%, jeżeli chodzi o członków Magistratu, w żadnym jednak razie nie może przenosić 100% podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego.

§ 7.

Za podstawę do wymierzania uposażenia emerytalnego pracownika miejskiego, względnie wdowy lub sierot po nim, służy całe uposażenie,

pobierane ostatnio w służbie czynnej, czyli oprócz pensji zasadniczej wszelkie dodatki o charakterze stałym, jak: komunalny, regulacyjny, ekonomiczny, za studia wyższe, za wysługę lat, za kierownictwo, personalny, na mieszkanie i wypłacone w naturze lub równoważne w gotówce po przeliczeniu ich, względnie dochodów z nich na gotówkę według równoczesnych miejscowych cen rynkowych.

W wypadkach, gdy zachodzi wątpliwość, czy dodatek należy uważać za stały, decydującem jest nieprzerwane pobieranie go conajmniej w ciągu ostatnich 3 lat przed przejściem na emeryturę.

§ 8.

Uposażenie emerytalne przyznaje się i oblicza na podstawie danych, zawartych w aktach osobistych pracownika miejskiego. Jeżeli pracownik rości sobie prawo do uposażenia emerytalnego w wymiarze wyższym, aniżeli to wynika z danych, zawartych w jego aktach osobistych, to powinien swe żądanie udowodnić dokumentami. Wyższe uposażenie emerytalne otrzymuje pracownik miejski najwyżej za 5 lat wstecz od daty wykazania prawa do takiego uposażenia.

§ 9.

Zaliczeniu do wysługi emerytalnej podlega czas służby w Zarządzie m. Łodzi od dnia jej rozpoczęcia oraz czas pracy u innych pracodawców, za który w myśl obowiązujących ustaw i rozporządzeń przekazane zostaną Zarządowi m. Łodzi składki ubezpieczeniowe.

Ponadto do wysługi emerytalnej wlicza się bez opłacenia składek:

- a) czas czynnej służby w wojsku polskim,
- b) czas, przebyty w niewoli, jeżeli dostanie się do niewoli nastąpiło podczas pełnienia służby w armji polskiej i bez winy pełniącego tam służbę,
- c) czas pracy państwowej względnie samorządowej polskiej,
- d) czas pracy społeczno-politycznej.

Przy wymiarze uposażenia emerytalnego dolicza się czas obowiązkowej służby wojskowej, jako też minimalny, odnośnemi ustawami przepisany czas studjów wyższych na jednym z wydziałów Uniwersytetu lub równorzędnym zakładzie naukowym, jeżeli czas studjów nie biegnie równolegle z czasem służby, zaliczalnym do emerytury, i tylko w przypadku całkowitego zakończenia studjów przepisaniem egzaminami, jednakowoż w ilości nie wyższej niż 4 lata.

Czas obowiązkowej służby wojskowej oraz studjów wyższych ma wpływ tylko na wysokość uposażenia emerytalnego, a nie na uzasadnienie roszczenia o to uposażenie.

§ 10.

Pozaeetatowi pracownicy miejscy w chwili mianowania ich na stanowiska etatowe:

- a) o ile nie podlegali ubezpieczeniu w zakładzie ubezpieczeń pracowników umysłowych, opłacają składki za cały czas pracy w charakterze pracownika pozaetatowego, w ciągu którego niniejsze przepisy nie miały do nich zastosowania,

- b) o ile podlegali ubezpieczeniu w Zakładzie Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych, opłacają składki tylko za czas, w którym nie obowiązywało rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 roku o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. Rz. P. Nr. 106 poz. 911).

Składki wynoszą 3% uposażenia miesięcznego za każdy zaliczony do wysługi emerytalnej miesiąc.

Czas pracy w Zarządzie m. Łodzi przedwojennym, jak i powojennym, do dnia 1 czerwca 1926 roku wolny jest od opłaty.

§ 11.

Pracownikowi miejskiemu, który utracił zdolność do wykonywania zawodu wskutek paraliżu, utraty wzroku, choroby umysłowej i gruźlicy, dolicza się przy wymiarze uposażenia emerytalnego 10 lat do czasu służby, podlegającego normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej.

Pracownikowi miejskiemu, który wskutek przypadków, wymienionych w punkcie 2 § 2 niniejszych przepisów, utracił również zdolność do wykonywania zawodu, dolicza się ponadto do wysługi emerytalnej:

przy utracie zdolności od 35%	do 54%	— 4 lata
„ „ „ „ 55%	„ 74%	— 8 lat
„ „ „ „ 75%	„ 84%	— 10 „
„ „ „ „ 85%	„ 94%	— 12 „
„ „ „ „ 95%	„ 100%	— 15 „

W wyjątkowych, na szczególne uwzględnienie zasługujących wypadkach, może Rada Miejska na wniosek Magistratu przyznać uposażenie emerytalne w wymiarze wyższym od przewidzianego w niniejszych przepisach aż do wysokości całkowitego uposażenia, będącego podstawą wymiaru uposażenia emerytalnego.

§ 12.

Pracownikowi miejskiemu, który po conajmniej 10-letniej pracy, zaliczonej do wysługi emerytalnej, stał się trwale niezdolnym do wykonywania zawodu, a ponadto utracił bez własnej winy conajmniej 55% zdolności do zarabkowania, dolicza się do wysługi emerytalnej 15 lat do czasu służby, podlegającego normalnemu zaliczeniu.

§ 13.

Pracownikom miejskim, pozostającym na służbie w Zarządzie m. Łodzi w chwili wejścia w życie niniejszych przepisów na wniosek Komisji Emerytalnej, przewidzianej w § 44 niniejszych przepisów, Magistrat zalicza do wysługi emerytalnej w stosunku 100% lata przedwojennej pracy samorządowej, państwowej, społeczno-politycznej oraz lata takiej pracy, dzięki której pracownicy ci nabyli kwalifikacji i doświadczenia, uzdalniające ich do obecnie spełnianej służby.

We wszystkich tych wypadkach zaliczyć można jednakże najwyżej lat 20.

Przepis powyższy nie ma zastosowania do tego okresu pracy, za który na podstawie innych przepisów nabył pracownik prawo do emerytury.

Zaliczenie lat poprzedniej pracy, o której mowa w niniejszym paragrafie oraz w § 9 uskutecznia się po przepracowaniu przez pracownika miejskiego 5 lat w Zarządzie m. Łodzi.

W razie przeniesienia pracownika miejskiego na emeryturę przed upływem 5 letniego okresu wyczekiwania, pracownik może nabyć prawo do zaliczenia mu pracy poprzedniej przez ryczałtowe opłacenie składek za czas brakujący do lat 5-ciu.

Potrącenia, wymienione w ustępie III niniejszego paragrafu, nie obciążają pensyj wdowich i sierocych. Natomiast jeżeli śmierć pracownika miejskiego nastąpi przed upływem 5-letniego okresu wyczekiwania, wdowa lub sierota winny opłacić składkę w rozmiarze 3% przysługującego im zaopatrzenia emerytalnego za czas brakujący do 5-letniego okresu wyczekiwania.

Przepisy, zawarte w ustępie czwartym niniejszego paragrafu, nie mają zastosowania w wypadkach, przewidzianych w § 2 niniejszych przepisów.

Pracownik miejski może zrzec się zaliczenia do wysługi emerytalnej lat poprzedniej pracy, a wówczas nie ponosi ciężarów, przewidzianych w paragrafie niniejszym.

Postanowienia niniejszego paragrafu mają zastosowanie i do tych pracowników miejskich, którzy po dniu 1 stycznia 1928 roku zostali zwolnieni ze służby w Zarządzie m. Łodzi z powodu niezdolności do pracy lub przekroczenia 55 lat życia oraz względem rodzin po pracownikach miejskich, zmarłych na służbie po dniu 1 stycznia 1928 r.

§ 14.

Czas służby wojskowej, odbytej podczas wojny w czasie od dnia rozpoczęcia działań wojennych do dnia zawieszenia broni, poprzedzającego zawarcie pokoju, liczy się przy wymiarze uposażenia emerytalnego podwójnie pracownikom miejskim, powołanym do służby wojskowej, jako też pełniącym służbę w formacjach wojskowych na terenie operacyjnym, podporządkowanym dowództwom armji. W obu ostatnich wypadkach oblicza się jedynie czas rzeczywistego pełnienia służby.

Przy częściowej mobilizacji oblicza się w ten sposób czas służby, odbytej podczas wojny tylko pełniącym służbę w formacjach zmobilizowanych.

§ 15.

W razie przyznania emerytury z doliczeniem lat wskutek nieszczęśliwego wypadku, przysługuje Magistratowi prawo zarządzenia trzykrotnego badania emeryta w okresach dwuletnich przez Komisję Lekarską w celu stwierdzenia, czy trwała niezdolność do wykonywania zawodu nadal istnieje. W wypadku stwierdzenia odzyskania zdolności do wykonywania zawodu, Magistrat może powołać emeryta do służby czynnej na poprzednio zajmowane lub inne równorzędne stanowisko z zachowaniem poprzednio pobieranego uposażenia.

Również, jeżeli emerytowany pracownik miejski z własnych pobudek zgłasza się do służby, Magistrat poddaje go badaniu przez Komisję Lekarską i w wypadku dodatniego wyniku badań przyjmuje emeryta do służby czynnej na poprzednio zajmowane lub inne równorzędne stanowisko z uposażeniem, pobieranem ostatnio w okresie służby czynnej.

Jeżeli pracownik, powołany czy zgłaszający się do służby czynnej, jest niezadowolony z orzeczenia Komisji Lekarskiej i w ciągu 14 dni od daty otrzymania zawiadomienia wniesie odwołanie, Magistrat zarządza powtórne badanie przez Komisję Lekarską w innym składzie. Orzeczenia tej Komisji są ostateczne dla Magistratu.

W wypadku odmowy emeryta ponownego wstąpienia do służby lub poddania się badaniu Komisji Lekarskiej, przyznane mu uposażenie emerytalne ulega wstrzymaniu.

W razie powołania emerytowanego pracownika do służby czynnej, zalicza się mu przy ponownym przeniesieniu w stan spoczynku do wysługi emerytalnej czas poprzedniej służby, uwzględnionej przy poprzednim, wymiarze, oraz czas pozostawania w stanie spoczynku.

§ 16.

Do wysługi emerytalnej nie wlicza się:

- a) czasu służby, spędzonego przed ukończeniem 18 lat życia, przy czem wyjątek stanowi służba wojskowa na obszarze operacyjnym oraz okres, za który zostaną przekazane składki ubezpieczeniowe;
- b) czasu urlopu bez uposażenia z wyjątkiem urlopu otrzymanego na czas piastowania mandatu w samorządzie, poselskiego lub senatorskiego, przy czem zaliczenie czasu w tych wypadkach następuje pod warunkiem uiszczenia przypadających za ten czas składek ubezpieczeniowych;
- c) czasu zawieszenia w służbie niezaliczalnego do czasu służby czynnej;
- d) czasu służby obliczalnego orzeczeniem dyscyplinarnem.

§ 17.

Przy ostatecznym obliczaniu lat wysługi emerytalnej czas służby w Zarządzie m. Łodzi zaokrągla się drogą cofnięcia wzgl. posunięcia dat rozpoczęcia lub zakończenia służby czynnej.

Cofnięcie daty zaangażowania następuje do dnia 1-go stycznia, jeżeli praca została rozpoczęta w pierwszym półroczu wzgl. do dnia 1 lipca, jeżeli praca została rozpoczęta w drugim półroczu danego roku kalendarzowego.

Przesunięcie daty zakończenia służby następuje do dnia 30 czerwca, jeżeli służba czynna skończy się w pierwszym półroczu wzgl. do dnia 31 grudnia, jeżeli służba czynna kończy się w drugim półroczu danego roku kalendarzowego.

Powyższy przepis nie ma zastosowania przy zaliczaniu do wysługi emerytalnej lat pracy, poprzedzającej służbę w Zarządzie m. Łodzi.

§ 18.

Wszyscy emerytowani pracownicy miejscy przez cały czas otrzymywania uposażenia emerytalnego, korzystają z pomocy lekarskiej w takim zakresie i na tych samych zasadach jak i pracownicy miejscy w służbie czynnej.

§ 19.

Prawo do uposażenia emerytalnego rozpoczyna się od 1 dnia miesiąca, następującego po okresie czasu, za który pracownik miejski otrzymał bieżące pobory służbowe.

Uposażenie emerytalne płatne jest miesięcznie zgóry.

§ 20.

Prawo do pobierania uposażenia emerytalnego gaśnie:

- 1) w razie śmierci emeryta;
- 2) gdy emeryt został prawomocnie skazany wyrokiem sądu za hańbiący czyn karygodny, a skazanie pociąga za sobą w myśl obowiązujących przepisów utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego wzgl. prawa do uposażenia emerytalnego.

W tym ostatnim wypadku żonie i dzieciom emeryta przysługuje prawo do zaopatrzenia wdowiego wzgl. sierocego, obliczonego według zasad wymienionych w niniejszych przepisach na czas, przez który rodzina pozostawałaby bez środków utrzymania.

Po przywróceniu praw, utraconych z mocy wyroku sądowego, przywraca się emerytowi również prawo do zaopatrzenia emerytalnego.

§ 21.

Prawo do uposażenia emerytalnego nie przysługuje:

- 1) w razie zmiany obywatelstwa polskiego,
- 2) w razie wstąpienia do klasztoru,
- 3) w razie, jeżeli emeryt zostanie umieszczony na własną lub rodziny prośbę w zakładzie leczniczym dla umysłowo chorych lub w zakładzie dla inwalidów, a Magistrat zapewni mu tam całkowite utrzymanie, w tym ostatnim wypadku żonie i dzieciom takiego emeryta przysługuje jednakże na czas jego pobytu w takim zakładzie prawo do zaopatrzenia wdowiego względnie sierocego, obliczanego według zasad, wymienionych w niniejszych przepisach. Po usunięciu wyżej wymienionych przyczyn, przywraca się emerytowi prawo do zaopatrzenia emerytalnego.

§ 22.

W wypadku rozwiązania stosunku służbowego przez Magistrat przed nabyciem przez pracownika miejskiego prawa do uposażenia emerytalnego i bez jego prośby oraz bez udowodnionej sądowo lub dyscyplinarnie winy jego, powodującej w myśl obowiązujących przepisów zwolnienie ze służby — otrzymuje pracownik — po uprzednim trzymiesięcznym wypowiedzeniu pracy — odprawę w wysokości całkowitych jednomiesięcznych otrzymywanych ostatnio poborów służbowych wraz ze wszystkimi dodatkami za każdy rok służby, zaliczonej do wysługi emerytalnej nie mniej jednak, niż trzymiesięczne pobory służbowe.

W razie ponownego powołania pracownika do służby na poprzednio zajmowane lub inne równorzędne stanowisko z zachowaniem poprzedniego uposażenia, Magistrat może potrącić z uposażenia pracownika ewentualną część odprawy, o ile ponowne powołanie na służbę nastąpiło

przed upływem czasu na jaki pracownik otrzymał odprawę. Potrącenia dokonywa się miesięcznie przy wypłacie poborów i nie mogą przekraczać $\frac{1}{5}$ otrzymywanego uposażenia.

Pracownik miejski, zwolniony ze służby na własne żądanie bądź na mocy udowodnionej sądowo lub dyscyplinarnie winy, powodującej w myśl obowiązujących przepisów zwolnienie ze służby, nie ma prawa do odprawy.

Członkowie Magistratu otrzymują odprawę w wysokości przewidzianej w ust. 1 niniejszego paragrafu w wypadkach, jeżeli mandat, jaki piastowali, wygasł wskutek upływu kadencji Rady Miejskiej wzgl. przedterminowego rozwiązania jej, a nie nabyli praw do emerytury, w myśl § 2 niniejszych przepisów.

§ 23.

W razie rozwiązania przez pracownika miejskiego stosunku służbowego na własne żądanie i przejścia do służby w innym związku komunalnym, objęcia służby państwowej lub innego zatrudnienia, uzasadniającego obowiązek ubezpieczenia, zostają przekazane przez Magistrat składki, zebrane za tego pracownika na podstawie niniejszych przepisów, a nadto składki za zaliczone na podstawie niniejszych przepisów lata poprzedniej służby.

Pracownica miejska, która wyszła zamaż i ma co najmniej 5 lat pracy, zaliczonej do wysługi emerytalnej, ma prawo do zwrotu składek emerytalnych, jakie w czasie swej pracy wpłaciła, o ile w ciągu 1 roku od dnia zawarcia małżeństwa rozwiązuje z własnej woli stosunek służbowy.

Zwrot składek jest niedopuszczalny, jeżeli przed dokonaniem zwrotu pracownica obejmie zatrudnienie uzasadniając ubezpieczenie w Zakładzie Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych.

§ 24.

Wdowa i sieroty po zmarłym pracowniku miejskim, uprawnionym do pobierania uposażenia emerytalnego lub pobierającym je, otrzymują pensję wdowią i sierocą.

Pensję, o której mowa w ust. 1 może otrzymać również wdowiec po zmarłej pracownicy miejskiej, o ile z powodu trwałej niezdolności do pracy pozostawał na jej wyłącznym utrzymaniu i nie posiada żadnego własnego zaopatrzenia.

W braku wyżej wymienionych osób prawo do stałego zaopatrzenia mają pozostali przy życiu rodzice, o ile byli na utrzymaniu zmarłego pracownika miejskiego.

§ 25.

Prawo do pensji wdowiej lub sieroczej przysługuje osobom, wymienionym w § 24 niniejszych przepisów i jest prawem pochodnym, zależnym od nabycia praw emerytalnych przez męża, ojca — matkę wzgl. syna lub córkę.

Jednak w wypadkach, określonych w paragrafie 2 ust. 2 niniejszych przepisów nabywają wdowy i sieroty względnie ojciec lub matka po zmarłym pracowniku miejskim prawo do zaopatrzenia emerytalnego bez względu na to, czy mąż względnie ojciec lub matka uzyskał przed śmiercią prawo do uposażenia emerytalnego.

§ 26.

Pensja wdowia wynosi 60% (sześćdziesiąt procent) uposażenia emerytalnego, które zmarły mąż pobierał względnie do którego w chwili śmierci miałby prawo.

Pensja wdowia po pracowniku miejskim, zmarłym w warunkach, określonych w ust. 2 paragrafu 2 niniejszych przepisów wynosi 60% (sześćdziesiąt procent) całkowitego uposażenia zmarłego wraz z dodatkami, pobieranymi przezeń na służbie czynnej.

§ 27.

Prawo do pensji sieroczej nabywa się po ojcu. Pensja ta wynosi:

- a) dla każdego dziecka, jeżeli wdowa żyje i w chwili śmierci pracownika miejskiego miała prawo do pensji wdowiej, 1/4 pensji wdowiej;
- b) dla każdego dziecka, jeżeli wdowa nie żyje lub też w chwili śmierci męża nie miała prawa do pensji wdowiej albo też prawo to utraciła — połowę pensji wdowiej.
- c) dla jedynej sieroty, bez ojca i matki, 2/3 pensji wdowiej.

Dla ojca względnie matki wymierza się pensję w takiej wysokości jak dla sierot.

Jeżeli wdowa nie pobiera pensji wdowiej z powodu pobierania uposażenia emerytalnego za własną służbę, sierotom służy prawo do pensji według postanowień punktu a niniejszego paragrafu.

Dzieci nieślubne mają prawo do korzystania z pensji sieroczej po ojcu, narówni z dziećmi ślubnymi.

§ 28.

Prawo do pensji sieroczej może być również nabyte po matce.

Jeżeli sierota nabywa prawa do pensji po ojcu i matce, wypłaca się sierotom pensję wyższą.

Sierota nabywa prawo do pensji po matce za życia ojca w razie jego niezdolności do pracy i niemożności zapewnienia jej utrzymania.

§ 29.

Łączna kwota pensyj sierocych bez względu na ilość dzieci, nie może sama ani łącznie z pensją wdowią przekraczać wysokości uposażenia emerytalnego, które zmarły pracownik miejski pobierał lub do którego miałby prawo w chwili śmierci. Wyjątek stanowi przypadek, przewidziany w § 41 niniejszych przepisów. W razie, jeżeli łączna kwota pensyj sierocych, sierot, których matka żyje, i sierot bez matki łącznie z pensją wdowią przekracza wysokość uposażenia emerytalnego, które zmarły pracownik miejski pobierał lub do którego miałby prawo w chwili śmierci, należy zmniejszyć proporcjonalnie pensje sieroce.

§ 30.

Postanowienia § 8 niniejszych przepisów mają analogiczne zastosowania do wdów i sierot po pracowniku miejskim, jak również jego rodziców, odpowiadających warunkom § 24 niniejszych przepisów.

O ile pracownik miejski zmarł z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych wskutek przypadków, wyszczególnionych w § 2 niniejszych przepisów, wdowa i sieroty po nim, matka wzgl. ojciec, otrzymują pensje wdowie i sieroce, odpowiednio powiększone w myśl § 11 niniejszych przepisów.

§ 31.

Wdowie po pracowniku miejskim, zmarłym w czynnej służbie lub na emeryturze, należy się niezależnie od zaopatrzenia wzgl. odprawy, pośmiertne w wysokości 3-miesięcznego uposażenia, pobieranego ostatnio przez zmarłego.

W tej samej wysokości i na tych samych warunkach należy się pośmiertne — w razie śmierci żony — wdowcowi.

W braku wdowy (wdowca), uprawnionej (ego) do pośmiertnego, należy się pośmiertne w tej samej wysokości niepodzielnie dzieciom ślubnym, nieslubnym, uprawnionym i pasierbom zmarłego (ej) wzgl. rodzicom, o ile zmarły je utrzymywał. W braku wyżej wymienionych członków rodziny należy zwrócić udowodnione koszta leczenia i pogrzebu do wysokości pośmiertnego innym krewnym lub osobom postronnym, jeżeli zmarły nie pozostawił majątku ruchomego lub nieruchomości, wystarczającego na pokrycie tych kosztów.

Zasilek pośmiertny wypłaca się w ciągu 24 godzin po stwierdzeniu zgonu.

§ 32.

Żony i dzieci pracowników miejskich, powołanych do służby wojskowej wskutek mobilizacji, a zaginionych na terenie działań wojennych, otrzymują od dnia 1 miesiąca następnego po otrzymaniu uposażenia tymczasowe zaopatrzenie emerytalne w wysokości należnego mu ewentualnie stałego zaopatrzenia według zasad niniejszych przepisów.

§ 33.

W razie odnalezienia się zaginionego, potrąca się przy wypłacie zaległego zaopatrzenia kwotę, wypłaconą żonie i jego dzieciom z tytułu tymczasowego zaopatrzenia.

W razie nieodnalezienia się zaginionego¹ w ciągu 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym podpisano preliminarja pokojowe, żona wzgl. dzieci powinny przed końcem tego terminu przedłożyć orzeczenie sądowe, uznające zaginionego za zmarłego, wzgl. orzeczenie sądowe, że dowód śmierci należy uznać za ustalony, w przeciwnym wypadku tymczasowe zaopatrzenie zostaje wstrzymane. Orzeczenie to służy za podstawę przy rozpatrywaniu prosby o przyznanie stałego zaopatrzenia.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Magistrat może 5-letni termin przedłużyć.

§ 34.

Wdowa nie ma prawa do pensji:

- a) jeżeli wspólność małżeństwa została sądownie rozdzielona bez obowiązku męża do utrzymania żony;
- b) jeżeli małżeństwo zostało zawarte przez emeryta.

Dzieci, pozostałe z małżeństwa, zawartego przez emeryta nie mają prawa do pensji sieroczej.

§ 35.

Prawo do otrzymania pensji wdowiej i sieroczej rozpoczyna się z pierwszym dniem miesiąca, następującego po tym miesiącu, za który pracownik wzgl. emeryt miejski pobrał ostatnie należne mu uposażenie. Dla sierot, które przyszły na świat po tym terminie, prawo do pensji rozpoczyna się od pierwszego miesiąca po urodzeniu.

Jeżeli żądanie przyznania pensji wdowiej lub sieroczej nie zostało zgłoszone w ciągu jednego roku od dnia śmierci męża wzgl. ojca lub matki, należy przyznać pensję wdowią lub sierocą od 1-go dnia miesiąca następnego po dniu zgłoszenia. Magistrat może przyznać pensję wdowią i sierocą od terminu ustalonego w ust. 1 niniejszego paragrafu, jeżeli osoby uprawnione wykażą, że zaszły ważne okoliczności, które uniemożliwiły im wcześniejsze zgłoszenie żądania zaopatrzenia.

Pensje wdowie i sieroce płatne są miesięcznie zgóry.

§ 36.

Prawo do pensji wdowiej wzgl. sieroczej gaśnie:

- a) w razie śmierci wdowy lub sieroty — z końcem tego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła;
- b) w razie ukończenia przez sierotę 18 roku życia lub też wcześniejszego zawarcia związku małżeńskiego;
- c) gdy wdowa wzgl. sierota zostanie prawomocnie skazana wyrokiem sądu za czyn karygodny, a skazanie pociąga za sobą w myśl obowiązujących przepisów utratę prawa do zaopatrzenia wdowiego wzgl. sierociego na czas określony wyrokiem.

Sierotom, odbywającym studia w zakładach naukowych, przyznaje się pensję sierocą z powyższymi zastrzeżeniami aż do ukończenia 25 lat życia.

Gdy sierota jest nieuleczalnie chora lub kaleka, a kalectwo lub choroba są wrodzone wzgl. nabyte, tak, że z tych przyczyn jest niezdolna do pracy, ma prawo do pobierania zaopatrzenia do końca życia.

W wyjątkowych na szczególne uwzględnienie zasługujących wypadkach może Rada Miejska na wniosek Magistratu zezwolić na dalsze pobieranie pensji sieroczej także po ukończeniu 18 wzgl. 24 lat życia.

§ 37.

Prawo do pensji wdowiej wzgl. sieroczej nie przysługuje:

- a) w razie zmiany lub utraty obywatelstwa polskiego,
- b) na czas zajmowania przez sierotę jakiegokolwiek stanowiska w służbie państwowej lub samorządowej, do którego przywiązane jest uposażenie,
- c) na czas uwzględnienia sieroty przy wymiarze uposażenia zawodowego pracownika miejskiego (ojczyrna, matki, macochy),
- d) w razie wstąpienia do klasztoru.

W przypadkach, przewidzianych w niniejszym paragrafie, wypłaca się zaopatrzenie emerytalne od dnia pierwszego miesiąca następnego po usunięciu przyczyn, wymienionych w tym paragrafie, nie wcześniej jednak, niż od dnia pierwszego miesiąca, następującego po zgłoszeniu się po zaopatrzenie.

§ 38.

Wdowa po pracowniku miejskim, która weszła ponownie w związek małżeński, otrzymuje na prośbę albo jednorazową odprawę wzamian za pobieraną pensję wdowią, albo zachowuje prawo do pensji wdowiej na wypadek ponownego owdowienia.

Zgłoszenie o odprawę winno nastąpić w ciągu 3 miesięcy od dnia zawarcia ponownego małżeństwa.

Odprawa dla wdów w wieku do 43 lat wynosi kwotę dwuletniej, powyżej zaś tego wieku 1-roczej pensji wdowiej.

Wdowa, która wyszła zamaż za obywatela państwa obcego, otrzymuje odprawę tylko wtenczas, jeżeli ustawodawstwo państwa, którego jej mąż jest obywatelem, udziela wdowom odprawy, jeżeli wychodzą zamaż za obywatela Państwa Polskiego.

W wypadku wypłacenia odprawy wdowie na podstawie niniejszego paragrafu, wypłaty pensyj sierocych nie wstrzymuje się.

§ 39.

Wdowa po pracowniku miejskim, która z tytułu zajmowania stanowiska w Zarządzie m. Łodzi nabyła własne prawa emerytalne, może otrzymać tylko jedno zaopatrzenie według swego wyboru.

§ 40.

Wdowa po pracowniku miejskim, który zmarł w czynnej służbie przed uzyskaniem prawa do emerytury, otrzymuje, o ile sama nie jest pracownikiem miejskim wzgl. nie pobiera emerytury z tytułu służby w Zarządzie m. Łodzi — jednorazową odprawę w wysokości kwoty całkowitego rocznego uposażenia wraz z dodatkami, pobieranymi przez zmarłego w służbie czynnej.

W tej samej wysokości otrzymują odprawy sieroty bez ojca i matki w wieku poniżej 18 lat życia po ojcu wzgl. matce, ojciec wzgl. matka odpowiadające warunkom paragrafu 24 niniejszych przepisów, o ile nie nabyli oni prawa do emerytury, z tem ograniczeniem, że równocześnie można otrzymać tylko jedną odprawę.

O ile zmarły pracownik miejski pozostawił wdowę z 4-giem dziećmi wzgl. 5 sierot do lat 18, jednorazowa odprawa zostaje podwyższona do kwoty, odpowiadającej 15-miesięcznemu uposażeniu, służącemu za podstawę do wymiaru zaopatrzenia emerytalnego zmarłego. Również według powyższych zasad przynajmniej się odprawę sierotom bez ojca i matki w przypadku, określonym w ustępie przedostatnim § 36 niniejszych przepisów, przyczem ma zastosowanie także ustęp ostatni tego paragrafu.

Sierotom wypłaca się odprawę niepodzielnie. Sierotom, pochodzącym z różnych małżeństw tego samego pracownika, wypłaca się odprawę tylko wtedy, jeżeli pozostała po nim wdowa nie skorzystała z tego prawa, albo z prawa tego zrezygnuje na rzecz sierot.

§ 41.

Uposażenie emerytalne, pensja wdowia, gdy sierot niema lub też nie posiadają prawa do zaopatrzenia oraz pensja wdowia łącznie z pensjami sierocemi nie mogą wynosić mniej, niż zł. 100.— miesięcznie.

§ 42.

Na pokrycie świadczeń emerytalnych, przewidzianych w niniejszych przepisach, utworzony zostaje specjalny fundusz emerytalny, który powstaje ze składek etatowych pracowników oraz dopłat Magistratu.

Składka pracownika wynosi miesięcznie 3% całkowitego uposażenia wraz z wszelkimi stałymi dodatkami, otrzymywanymi bądź w gotówce bądź w naturze, stanowiącego podstawę wymiaru uposażenia emerytalnego, Magistrat dopłaca 7%.

Opłaty potrącane są przy każdorazowej wypłacie poborów służbowych; w tymże terminie uskuteczniane są dopłaty Magistratu.

Funduszem emerytalnym administruje Magistrat. Fundusz ten nie może być używany na inne cele, niż przewidziane w niniejszych przepisach.

Lokaty tego funduszu mogą być dokonywane z bezpieczeństwem pupilarnem.

§ 43.

Za zobowiązania, wynikające z niniejszych przepisów, odpowiada wobec tych pracowników Magistrat bez względu na stan funduszu emerytalnego. Świadczenia, przewidziane w § 4 punkt 4, w § 11 ust. 3, w § 22 i w § 36 niniejszych przepisów oraz inne, przyznane przez Magistrat wzgl. Radę Miejską, a nieprzewidziane w niniejszych przepisach, nie są wypłacane z funduszu emerytalnego, lecz obciążają bezpośrednio budżet Zarządu m. Łodzi.

§ 44.

Do wymiaru uposażenia emerytalnego, pensyj wdowich i sierocych, do zaliczania i doliczania lat do wysługi emerytalnej oraz do orzekania, czy niezdolność do wykonywania zawodu lub śmierć nastąpiły w okolicznościach, przewidzianych w § 2 niniejszych przepisów, powołana jest Komisja Emerytalna, złożona z 5 osób.

W skład Komisji wchodzi:

- a) trzech członkowie Magistratu,
- b) dwaj członkowie z ramienia pracowników miejskich.

Ponadto wybiera się do Komisji Emerytalnej dwóch zastępców: jednego z ramienia Magistratu, drugiego z ramienia pracowników miejskich. Zastępcy członków urzędują w Komisji tylko w razie nieobecności członków. W obradach Komisji nie mogą brać udziału członkowie Komisji wzgl. ich zastępcy, w wypadkach, gdy mająca zapasć decyzja Komisji dotyczy ich osobiście lub też osób, z którymi są spokrewnieni.

Orzeczenia Komisji Emerytalnej, dotyczące zaliczenia do wysługi emerytalnej lat pracy społeczno-politycznej, podlegają zatwierdzeniu przez Magistrat.

Od orzeczenia Komisji Emerytalnej pracownik miejski, niezadowolony z jej orzeczenia, może wnieść w terminie 14-dniowym od dnia doręczenia mu odmownego zawiadomienia, odwołanie. Odwołanie to rozpatruje ponownie Komisja Emerytalna w innym składzie. Orzeczenie tej Komisji jest dla Magistratu ostateczne.

§ 45.

Wszelkie spory między etatowymi pracownikami miejskimi a Magistratem wzgl. Komisją Emerytalną, wynikłe na tle stosowania niniejszych przepisów — do czasu ostatecznego ustawowego określenia charakteru służbowego pracowników związków komunalnych — rozstrzygają sądy powszechne.

§ 46.

Emeryt, wdowa lub sierota, który świadomie wprowadził w błąd Magistrat i uzyskał na tej podstawie bezprawnie emeryturę (pensję wdową lub sierocą), odprawę lub pośmiertne lub też wyższy wymiar emerytury, odprawy lub pośmiertnego traci prawo do dalszego pobierania zaopatrzenia, niezależnie od odpowiedzialności sądowo-karnej i obowiązku zwrotu szkody, wyrządzonej Magistratowi.

§ 47.

Zaopatrzenie emerytalne (uposażenie emerytalne, pensja wdowa i sieroca) oraz odprawy mogą ulec zapowiedzeniu i zajęciu sądowemu tylko z tytułu alimentów, jakoteż zapowiedzeniu i zajęciu sądowemu lub administracyjnemu z tytułu należności Skarbu Państwa i Zarządu m. Łodzi. Wysokość zapowiedzeń i zajęć wynosi dla alimentów $\frac{2}{5}$ zaopatrzenia emerytalnego, wzgl. odprawy, dla należności Skarbu Państwa i Zarządu m. Łodzi $\frac{1}{5}$ zaopatrzenia emerytalnego, $\frac{2}{3}$ odprawy.

Pośmiertne nie ulega zapowiedzeniu ani też zajęciu.

§ 48.

Postanowienia niniejszych przepisów, w niczem nie mogą naruszać praw, już uprzednio nabytych przez pracowników miejskich na mocy poprzednio obowiązujących przepisów o odprawach i zaopatrzeniu emerytalnem pracowników Zarządu m. Łodzi („Dz. Zarz. m. Ł.” Nr. 10 A z dnia 15 marca 1930 roku).

§ 49.

Przepisy niniejsze, z wyjątkiem § 42, wchodzi w życie po uchwaleniu ich przez Radę Miejską na wniosek Magistratu z dniem ogłoszenia w „Dzienniku Zarządu m. Łodzi”. Sposób i termin wykonania § 42 niniejszych przepisów ustali Rada Miejska na wniosek Magistratu.

Z tą chwilą tracą moc obowiązującą przepisy o odprawach i zaopatrzeniu emerytalnem pracowników Zarządu m. Łodzi i ich rodzin, uchwalone przez Radę Miejską („Dz. Zarz. m. Łodzi” Nr. 10 A z dnia 15 marca 1930 roku).

Redaktor: Bolesław Dudziński.

Wydawnictwo Zarządu m. Łodzi.

Drukarnia Państwowa w Łodzi, Piotrkowska 85. 576/30